

I després què va passar?

A Santa Eulàlia, l'Ajuntament també buscava propietària per a la plaça de mestra. I vam dir que per què no fèiem una permuta, que es podia fer oficialment, i es va canviar la meua plaça d'Omellons per la plaça que tenia en propietat la senyora Pepita a Santa Eulàlia. I així és com vaig arribar altra cop a la Vall del Tenes.

Aleshores, quan es va fer càrrec de la plaça de mestra de Santa Eulàlia?

El 1949. Vaig arribar per fer-me càrrec de l'escolarització de les nenes del poble. La seva escola es trobava a l'edifici que avui dia ocupa la biblioteca municipal. I la dels nens, al costat, on hi ha l'Espai. L'alcalde de Santa Eulàlia era el senyor Duran i el rector Mossèn Manel. Tothom va estar molt content i vaig ser molt ben rebuda, sobretot, perquè era la filla del doctor Bonet. A més vaig tenir un bon company en el mestre de nois, el Sr. Joan Batlle, una persona seriosa, complidora del deure i amb qui vaig mantenir una relació professional excel·lent.

Va notar el canvi?

Jo venia de treballar en dos municipis molt petits i no vaig trobar estrany venir a Santa Eulàlia, un poble que aleshores no arribava als 1000 habitants. Aquí em va agradar exercir la docència perquè vaig veure una mica més d'interès per part dels pares perquè les filles aprenguessin. Tot i això, els pares volien que les seves filles s'eduquessin no tant per estudiar, sinó com a mares de família que el dia de demà havien de portar una casa. Però també per aprendre a llegir i escriure, això sí. Les alumnes, en canvi, tenien menys interès. La quitxalla només pensava en jugar, jugar i jugar. A més, un entrebanc amb què em vaig topar va ser que a l'escola no hi havia llibres, ni premsa i només teníem alguna enciclopèdia, de la qual ens vam haver de refiar. En aquell moment, al Vallès en general no es donava massa importància a l'ensenyament. Fins i tot, es mirava la figura del mestre com un savi.

Quin paper jugava la mestra?

Home, doncs, un paper important. Costava treballar amb 65 o 70 nenes. Des d'ensenyar a llegir als 5 anys fins acabar als 14 anys. I tot en una sola aula. Era complicat ensenyar a llegir i escriure. Ara, en canvi, els nens i nenes, des de ben petits, veuen coses a casa, aleshores no. Era una societat amb poca informació, i de cop i volta, entraven moltes idees que, al principi, eren difícils d'assimilar. Més endavant, quan algunes noies es van fer grans i van veure que podien tenir una sortida em van demanar si els podia ensenyar alguna cosa per poder treballar fora de casa. I vam fer la carrera de Teneduria de llibres, que es coneixia com el Comerç. Jo també vaig haver d'estudiar perquè la comptabilitat i la taquígrafia les desconeixia. S'examinaven a l'acadèmia Cots, de Barcelona, que no era oficial, però atorgava un títol que les permetia treballar a empreses. Quan les veia capacitades, deia que s'examinessin i no